

SAVANORYSTĖ SVARBI JAUNAM ŽMOGUI!

Žiūrėdami į jaunus žmones, dažnai galime pastebėti jų beribes pastangas atrasti save, nerimą, išskylančius klausimus dėl ateities: kur?, kas?, kaip?. Mes norime daug ką keisti, diskutuoti, ieškome būdų, kaip tai padaryti, bet, deja, ne visada žinome, kaip. Filosofas Leonidas Donskis sakė: „Savanorystė duoda supratimą, kad egzistuoja labai paprasti gyvenimo dalykai: dėkingas žvilgsnis, dėkingos akys, sudarantys esminius gyvenimo dalykus.“ Dažniausiai savanorystė sutapatinama su noru padėti, socializuotis arba atrasti save. Praleidus vasarą Vilniuje, savanoriaudama, galiu teigti - tai daugiau!

Tai širdyje nenuilstanti šiluma - pamačius besišypsant žmogų, užgniaužtas kvapas - operacinėje, nuoširdi šypsena - pamačius džiugesį paciento akyse. Tokie atsiminimai grįžta diena iš dienos ir neapsakomai praskaidrina dieną. Juk daryti gera visada yra malonu, ypač tada, kai atrandi mylimą vietą, dirbi su tave įkvėpiančiais žmonėmis. Šiais laikais savanoriauti galima beveik visur, tai gali būti renginys, o galbūt darbas firmoje. Kiekvieną kartą įgauname naujos patirties, praplečiame aki-

ratį, realizuojam save. Naujos pažintys, neįkainojamos akimirkos, priimti sprendimai bei pasikeitusi pasaulėžiūra - dar vienas žingsnis, siekiant savo tikslo.

Taigi, savanorystė gali padėti atrasti save, apsipręsti dėl savo ateities, išbandyti ką nors naujo. O pakeitę aplinką, susipažinę su naujais žmonėmis, turime galimybę išmokti atsipalaiduoti, tapti savarankiškesni bei atsirinkti tai, kas svarbiausia tau, o ne kitiems.

Deivė Aleksandravičiūtė, IVb.

A T O D A N G O S

LAURYNOS STUOKOS – GUCEVIČIAUS
GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS

REDAKTORĖS ŽODIS

Esu Karolina Jočytė, IVc klasės mokinė. Prasadėjo dar vieni mokslo metai. Nesvarbu, kas jų labai laukė, nes žengs pirmuosius žingsnius naujoje mokykloje, o kas jų velniškai bijo, nes tai - paskutinis laiptelis, prieš pradėdant nepriklausomą ir savarankišką gyvenimą. Laikas bėga ir nespėjom nė mirktelėti, o gimnazijos koridoriuose jau aidi mokinių juokas, dalijamasi vasaros įspūdžiais. O kur dar kiekvienais metais klasėse nuskambanti replika: „Po vasaros aš jau pamiršau, kaip ir rašyti!“

Permainų vėėjai užklydo ir į mūsų laikraščio redakciją: palikę šiltą mokyklos užuovėją ir į kitą gyvenimo etapą išėję dvyliktokai atvėrė naujų kūrybinių erdvių jaunesniesiems. Su naujomis pareigomis - ir atsakomybė, ir nauji iššūkiai (štai, kad ir man, naujai iškeptai redaktorei, teko „googlinti“, kaipgi rašyti redaktorės žodį... Ne, atsakymo neradau). Viliuosi, kad savo energija, kūrybiškumu ir entuziazmu gebėsime ir toliau skleisti mokyklos žinią, džiaugsimės gimnazijos gambiausiais, kartu dalyvausime mokyklos veikloje ir kursime savarankišką bei atvirą gimnazijos bendruomenę.

Pirmajame šių metų „Atodangų“ laikraščio numeryje – sveikinimai mokytojams, skaitysite apie dvyliktokų jausmus laikant pirmoko delniuką, sužinosite naujosios istorijos mokytojos įspūdžius mūsų gimnazijoje... Linkime gražių ir prasmingų naujų mokslo metų!

SU MOKYTOJŲ DIENA!

Staigus vaikiško sakinio pasigirdimas sąmonėje: *pasakysiu mokytojui, kad tu negražiai kalbi...* Pasakysiu mokytojui, ir teisybė bus atkurta, ir gražumas sugrąžintas. Ir galima bus gyventi *toliau*. Ir gražiai kalbėtis

Apibendrinimo takas: kiek visko pasakoma mokytojui, gražaus ir negražaus, kiek jis visko išgirsta... Bet ar šiandien ne mažiau negu vakar, ar vaikų, jaunuolių sąmonėse tebėra svarbus noras pasikalbėti su mokytoju, pasisakyti? Mokytojai, kurie išklauso, nori, kad ir jiems būtų pasakoma tai, kas atitiktų jų lūkesčius, nebūtų tik nurodymai, pagrasinimai. Tik imitacijos – demokratijos, tvarkos, pagarbos, pasitikėjimo.

Neturėjęs gerų mokytojų mokytoju būti negali. Mokytojai pratęsia mokytojų sąjungą, kaip vienos svarbiausių kultūrinės bei dvasinės veiklos formų, tradicijas.

Mūsų gyvenimas yra susitikimų ir išsiskyrimų lydinys.

Su kuriais nesutinkame, su tais ir neišsiskiriame.

Mus saugo ir gyvenimas kito sąmonėje.

Mokytojo reakcija į paskutinę pasaulio valandą – pertraukos nebedarysime.

V. Daujotytė. Pasakyti mokytojui

PIRMASIS RUGSĖJIS GIMNAZIJOJE. KALBAMĖS SU MOKYTOJA INETA STANEVIČIŪTE

**Širvintų Lauryno Stuokos – Gucevičiaus gimnazijoje atsi-
dūrėte projekto „Renkuosi mokytį – mokyklų kaitai!“ dėka. Kas
paskatino dalyvauti šiame projekte? Ko tikėtės iš šios patirties?**

Pradėjusi dirbti vienoje Vilniaus mokyklų susipažinau su mo-
kytoju, kuris dalyvauja šioje programoje. Jo dėka pradėjau domėtis,
kas tai per projektas ir kokią naudą jis gali duoti. Kadangi tuo metu
jau buvau nusprendusi savo gyvenimą sieti su mokytojos profesija, nė
kiek nedvejodama užpildžiau paraišką.

Iš projekto tikiuosi palaikymo, pagalbos žengiant profesiniu
keliu. Pradžią visada yra sudėtinga, o projektas siūlo palaikančią
bendruomenę ir nuolatinius mokymus tobulėjimui. Tad šio projekto ir
mokytojos darbo dėka tikiuosi auginti save vis stipresne asmenybe,
kuri tiksliai žino, ko nori iš gyvenimo. Viena iš iniciatyvos „Idėja Lietu-
vai“ idėjų – mokytojas – prestižinė profesija iki 2025 metų. Lietuvoje
vis garsiau kalbama apie švietimo svarbą, vykdomos reformos sie-
kiant pagerinti tiek mokinių, tiek mokytojų darbą ir produktyvumą.

**O kaip Jūs susidomėjote šia profesija? Ar tapti mokytoja
buvo Jūsų svajonė, lydėjusi nuo pat vaikystės? O gal tai sponta-
niškas pasirinkimas?**

Mintis tapti mokytoja mane persekiojo nuo 11 klasės. Deja, tuo metu neigiama prasme – vis sakyda-
vau, kad mokytoja tai jau tikrai nebūsiu. Situacija pasikeitė pabaigus studijas. Svarstant, kokioje srityje galė-
čiau save realizuoti, mintys vis dažniau pradėjo sukintis apie mokytojos profesiją. Tuo metu nusprendžiau savo
jėgas išbandyti vienoje Vilniaus mokykloje. Džiaugiuosi, kad tos mokyklos direktorius man suteikė tokią gali-
mybę. Jei tuo metu nebūčiau gavusi darbo mokykloje, žinau, kad tikrai nebūčiau toliau tęsusi darbo paieškų
švietimo srityje. Tad galiu sakyti, kad pasirinkimas būti mokytoja buvo kiek spontaniškas, tačiau paremtas
jausmais ir tvirtu žinojimu, kad tai gali būti mano kelias.

**Gimnazijoje dėstote ne tik istoriją ir pilietiškumo pagrindus, bet taip pat kuruojate mokinių ta-
rybos veiklą. Nors praėjo tik kelios savaitės, bet kaip vertinate mūsų moksleivių iniciatyvumą? Ar
mokiniai noriai leidžiasi į diskusijas?**

Yra visko. Yra ir labai aktyvių mokinių, bet yra ir pasyvesnių. Džiaugiuosi, kad mokinių taryba savano-
riškai susidomėjo gana nemažas skaičius mokinių. Tai tik įrodo, kad gimnazijoje yra aktyvių žmonių, kurie
nori keisti tai, kas jau atsibodę, taip pat nori realizuoti save ir baigę mokyklą turėti gebėjimų, kurie gali pra-
versti gyvenime ar profesiniame kelyje. Šiuo metu džiaugiuosi mokinių tarybos darbu ir iniciatyvumu.

**Šie metai tampa paskutiniu laipteliu dar vienai gimnazistų laidai. O kaip Jūs prisimenate savo
paskutiniąją moksleivės rugsėjo 1-ąją? Kokie jausmai lydėjo, laikant pirmoko delniuką?**

Mano gimnazijoje nebuvo jokio ypatingo ketvirtokų pasirodymo. Mūsų neišskyrė iš visos gimnazijos
bendruomenės, tad paskutinioji rugsėjo pirmoji man buvo neįsimintina diena. Gerai pamenu tik jausmą, kuris
užplūdo suvokus, kad tai jau paskutiniai metai, kad kitas laiptelis bus universitetas ir savarankiškas gyveni-
mas. Tiesą sakant, daugiau emocijų sukėlė atestatų įteikimo šventė, nes tai reiškė, kad uždarau mokyklos
duris ir niekada jau nebebūsiu gimnazijos mokinė.

PASKUTINIS RUGSĖJIS GIMNAZIJOJE. LAIKANT PIRMOKO DELNIUKĄ

Rugsėjo 3-iosios rytas man buvo kupinas jaudulio. Įėjus į
mažą klasę mus pasitiko smalsūs vaikų žvilgsniai. Atėjus laikui išeiti aš
pasiėmiau mažos mergaitės, kurios vardas buvo Smiltė, ranką. Ji ma-
ne labai nustebino, nes neparodė jokio jaudulio ar baimės. Mergaitė
tvirtai laikė mano ranką ir pasakojo apie tai, kaip ją ryte žadino šniu-
kas, pasakojo apie savo drauges bei šeimą. Mums bekalbant supra-
tau, kad Smiltė visiškai nebijo jos laukiančių sunkumų ir yra visiškai
pasiruošusi mokslams, nes kaip ji sakė – ji turi brolių, kuris jai visada
padės. Man mergaitė suteikė be galo daug gerų emocijų, ne kartą su-
kėlė šypsena ir visiškai išblaškė mano jaudulį. Laikydama jos delniuką
aš supratau, kaip greitai eina laikas. Sunku suvokti, kad ir aš prieš 12
metų buvau tokia pati kaip ir Smiltė

Lukrecija, IVa

Dar nė karto savo gyvenime nesu jautęs tokio jausmo. Laikyti pirmoko, ypač tokio, kuris labai jaudinosi, ranką
savojoje yra keista.

Mažieji nenorėjo paleisti mūsų rankų, nes, atvirai, to daryti nenorėjau ir aš. Nors vaikai tikrai neatsidurtų mano
mėgstamiausių žmonių sąrašo viršuje, tuo metu mane užvaldė tėviškas jausmas. Lyg norėjau jį apsaugoti. Nesvarbu,
kas, ką besakytų, mokykla yra žiauri. Čia atsiskleidžia mūsų talentai ir trūkumai, čia susipažįstame su naujais žmonė-
mis, išmokstame bendrauti, sužinome, kas yra darbas, esame išbandomi psichologiškai, emociškai, suformuojame pa-
saulėžiūrą, intelektą, o aplinka, kurioje augame, paskatina formuoti vertybes, tik nežinia, ar teigiamas – visa tai reika-
lauja pastangų, dalies tavęs. Kol kalbėjome, eidami garbės ratą, man toptelėjo, kiek daug pasikeitė per paskutinį de-
šimtmetį. Palyginęs save ir jį, pamačiau, kiek jame nekaltumo, tyrumo, tiesos, neribojamos laisvės, nerūpestingumo, ir
šitą jo pusę norėjau apsaugoti.

Su kiekvienu žingsniu artėja tikrieji iššūkiai, kurių vengiu, todėl atidaviau savo pasitikėjimą pirmokui, tikėdama-
sis, kad kažkaip jis mane nuo to apsaugos. Skamba kvailai, nes jis laiko nesustabdys, bet ta mintis, kad bent jau šią
dieną dar neprivalau apsispręsti, mane ramino.

Mantautas, IVc

Laikydama pirmoko delniuką jaučiausi per didelė, per daug
suaugusi, keistai netinkanti erdvėje. Tikriausiai labiau jaudinausi, nei
tas pirmokukas. Žavu žiūrėti į mažus vaikus, pilnus noro, energijos,
smalsumo. Aiškiai prisimenu savo pirmąją mokslo metų pradžios šven-
tę. Man tai buvo didžiulis įvykis, kupinas įspūdžių ir džiaugsmo. Mane
pametė, sveikino, fotografavo, dovanojau gėles, sušalau kojas... Rug-
sėjo 3-oji man šiais metais buvo paskutinė gimnazijoje. Saulėta ir švie-
si. Lyg pirmokų mintys – be baimės naujos kelio pradžios. Mus, dvylik-
tokus, saulė lydėjo į paskutinį šio gyvenimo tarpsnio etapą. Tvirtas pir-
moko delniukas – pavyzdys, kaip išaugome, ir paskata toliau augti.

Dovilė, IVa

Ankstyvą rugsėjo trečiosios rytą įžengi pro pradinės mokyklos
duris, kur, atrodo, visai neseniai bėgiojai, žaidei su draugais, pradėjai
įgyti žinių ir naujų patirčių. Atrodo, jog niekas nepasikeitė, bet kažkas jau kitaip - suolai, kuriuose sėdėjai, tau per maži,
anksčiau buvę erdvūs kabinetai ir koridoriai rodos ankšti, mokytojai, į kuriuos žiūrėjai pakėlęs galvą, dabar kalba su
tavimi akis į akį. Prireikia laiko suprasti, jog tai ne mokykla sumažėjo, o tu užaugai ir anksčiau buvai toks mažas ir ned-
rąsus kaip pirmokas, kurį šiandien lydi į pirmąjį skambutį. Laikydamas pirmoką už rankutės, bandai prisiminti save šią
dieną, galvoji, ką galėtum pasakyti ar patarti sau, pirmokui, tik pradedančiam žengti mokslo ir nuotykių keliu. Tikriausiai
vienintelis patarimas būtų nebijoti bandyti, nebijoti klysti, nes tik taip gali atrasti save. Paleidęs pirmoko delniuką tary-
tum sugrįžti į realybę ir supranti, jog jau esi suaugęs žmogus, ir visai nesvarbu, kad jaudiniesi lygiai tiek pat kaip ir ma-
žasis pirmokas. O gal net labiau

Ingrida, IVa

2018-ųjų rugsėjo 3-oji diena mane sugrąžino vienuolika metų atgal. Tą dieną prasidėjo ilga ir įdomi kelionė į žinių
pasaulį. Galiu pasakyti, kad mane tikrai nustebino pirmokėlių draša. Kai pamenu save šio amžiaus, buvau tikrai ne toks
ryžtingas ir komunikabilus. Buvo malonu ir įdomu pabendrauti, susipažinti su gerokai už save jaunesniu žmogumi. Ti-
kiuosi, kad po 11-kos metų jis taip pat, kaip ir aš, galės kažką atsiminti iš savo pirmosios mokslo metų dienos, galės
apmąstyti, kaip jis pasikeitė.

Kostas, IVa